

Hồi Thứ Ba

CỬU ĐẦU QUÁI ĐIỀU

Không biết qua bao lâu, cảm giác lạnh thấu xương làm Long Bình tỉnh lại, mở mắt ra chỉ thấy trời đã về chiều, nơi chàng đang nằm là một tuyệt cốc, bốn bên vách đá dựng đứng. Cạnh chỗ chàng nằm có một chiếc thạch đỉnh.

Nằm trên mặt đất giá lạnh không sao chịu đựng được chàng trở mình định ngồi dậy. Nhưng vừa mới cử động lập tức toàn thân đau nhức, các khớp xương như muốn rời ra. Cuối cùng chàng cố nhịn đau vịn đỉnh đá từ từ đứng dậy.

Lạ lùng thay, vừa chạm vào thạch đỉnh chàng cảm thấy một luồng hơi nóng lan tỏa khắp châu thân. Thì ra thạch đỉnh ấm áp vô cùng trái ngược với mặt đất giá lạnh. Lúc này chàng mới quan sát chiếc đỉnh đá. Bên trong có một khoảng trống đủ để dung thân, chàng lại nén đau mượn thế từ từ leo vào bên trong.

Khi đã ngồi vào trong đỉnh, chàng mới phóng mắt nhìn xung quanh. Vách đá bốn bên không khó khăn gì đối với chàng, chỉ ngại cái lạnh thấu xương ở bên ngoài, bước ra ngoài một chút đã không chịu nổi đừng nói chuyện leo lên. Còn việc ở đây chờ người phát hiện để tiếp cứu thì thật hi hữu. Bởi vậy trong lòng chàng không khỏi lo lắng.

Bỗng chàng phát hiện trên vách đá có đôi câu đối:

“Khủng long nhất túc tẩu, yêu điều cửu đầu minh”. (Khủng long đi một chân, yêu điều kêu chín đầu). Thấy hai chữ “yêu điều” Long Bình không khỏi rung động tâm thần. Tuy không biết yêu điều ra sao, nhưng nhớ lúc còn nhỏ cứ mỗi đêm nghe tiếng kêu quái dị cất lên ở trong thôn là nhà nhà đều đánh trống gõ thanh la để đuổi yêu điều.

Vì vậy nỗi sợ yêu điều vô tình khắc sâu vào tâm khảm, trong hoàn cảnh này bỗng thấy đôi câu đối nhắc đến “yêu điều”, thử hỏi chàng không hoảng sợ sao được?

Thoáng chốc sắc trời tối dần lại, trời đã vào đêm.

Về đêm khí âm hàn càng bốc lên dữ dội, Long Bình ngồi trong đỉnh vẫn không chống nổi với hàn khí bên trên. Hoảng sợ vô cùng chàng vội điều tức vận công để chống hàn khí thâm nhập vào nội tạng.

Vừa đói vừa khát. Không biết qua bao nhiêu thời gian, bỗng một giọt nước nóng hổi rơi trúng đầu chàng, nói sao cho hết cảm giác sảng khoái của chàng, có điều chất dịch ấy vừa tanh vừa hôi, vừa ngửi thấy đã thấy nôn mửa.

Long Bình cứ ngỡ là nọc độc của một loài độc xà hay quái thú nào đó vội ngẩng đầu lên xem. Dưới ánh sáng mờ ảo của sao đêm chàng thấy một con quái

điều khổng lồ đứng trên miệng thạch đỉnh.

Quái điều có bộ lông đỏ như máu, thân mình tròn trịa như chiếc vạc khổng lồ, xung quanh mọc chín đầu, dưới mỗi chiếc cổ dài có một đôi cánh. Quái điều đứng trên miệng đỉnh hầu như che lấp hết toàn thân Long Bình.

Lúc này nhìn thấy hai chữ “yêu điên” Long Bình đã hoảng sợ, giờ bỗng nhiên yêu điều xuất hiện toàn thân chàng run rẩy bầy mồ hôi lạnh tuôn ướt đầm lưng áo.

“Bộp!” Lại một giọt chất dịch rơi trúng đầu chàng.

Bây giờ Long Bình mới thấy rõ. Nguyên nhân yêu điều còn một chiếc đầu nữa nhưng đã bị chặt đứt, chỗ bị thương máu chảy không dứt, cứ từng giọt từng giọt rơi lên mặt mũi chàng.

Từ nhỏ Long Bình đã khiếp sợ yêu điều, giờ nó lại đứng ngay trên đầu nên, chàng nào dám động đây, chỉ biết nhắm mắt khẩn nguyện cho yêu điều sớm rời khỏi thạch đỉnh!

Nào ngờ quái điều như cố tâm dọa chàng, cứ đứng mãi trên thạch đỉnh không chịu bay đi, máu tanh hôi của nó cứ tiếp tục nhậ lên đầu chàng, làm ướt đầm từ đầu đến chân.

Long Bình kinh hãi đến mức không còn biết gì nữa.

Đến lần thứ hai mở mắt ra. đã thấy ánh dương quang tràn ngập tuyệt cốc, không ngờ trời đã đúng Ngọ.

Nhìn lại trong đỉnh, máu ngập đến cổ, toàn thân chàng nhúng trong đỉnh máu! Tuy nhiên mùi tanh hôi đã giảm bớt dường như ngửi riết thành quen, không còn cảm thấy lợm giọng như lúc đầu nữa.

Bỗng trong bụng chàng sôi réo lục đục, thì ra nhịn đói nhịn khát đã hai ngày nay, giờ không còn chịu đựng được nữa. Mà quái điều vẫn còn đứng trên đầu chưa chịu bay đi, tình cảnh của chàng thật thảm.

Long Bình nghĩ bụng:

“Nếu yêu điều đứng đây thêm một ngày nữa thì chắc ta đói khát mà chết, nếu không cũng chẳng còn sức lực mà ra khỏi tuyệt cốc.

Không ngờ long Bình lại đoán mạng như vậy, thù nhà chưa trả. chết đi làm sao nhắm mắt được”!

“Bộp!” Lại một giọt máu nhậ xuống trúng ngay mũi chàng, rồi chảy vào miệng, Long Bình nuốt thử một tí, thấy mằn mặn, tanh tanh nhưng cũng không đến nỗi khó nuốt lắm.

Bỗng động linh cơ, Long Bình ngửa cổ hứng máu từng giọt, từng giọt đang nhậ xuống. Nuốt liên tiếp mấy ngụm, chàng cảm thấy cổ họng bớt khô rát, trong bụng cũng hết sôi cảm giác dễ chịu lâng lâng.

Long Bình nghĩ thầm:

“Có máu quái điều uống như vậy cũng không đến nỗi chết, cứ như vậy chờ nó bay đi rồi sẽ tìm thế thoát thân”. Nuốt được mấy chục ngụm, Bồng Long Bình cảm thấy nơi đan điền nóng như lửa đốt, chỗ nóng dần dần lan ra. cuối cùng chạy khắp người. Trong người chàng như đang có một trận bão lửa đang hoành hành!

Long Bình nào có ngờ rằng đã gặp được kỳ duyên, cứ nghĩ trong máu có độc vội ngưng thần đề khí theo phương pháp Ngân Tu sư thúc tổ truyền dạy, vận công áp chế luồng nhiệt khí đang sôi chạy khắp người.

Không ngờ luồng nhiệt khí như trái bóng da. Càng dùng lực áp chế sức phản kháng càng mạnh, Long Bình dùng hết sức bình sinh cũng không áp chế được, cuối cùng đành thuận theo chiều, dẫn luồng khí đi khắp bách huyết trong người. Luồng khí càng chạy càng nhanh, hết vòng này đến vòng khác.

Long Bình lúc này như không còn là thân thể của chàng nữa. Chỉ lơ mờ cảm thấy lúc nóng lúc lạnh như nằm trong hố băng hàng thế kỷ. Lại nữa. toàn bộ gân cốt trong người như rời ra từng mảnh. Cuối cùng đau không chịu nổi, chàng hét lớn một tiếng rồi ngất lịm.

Bồng từ trong cơn mê chàng nghe tiếng kêu quái dị âm âm cất lên, vụt mở mắt ra chỉ thấy mười đôi cánh của quái điều đồng thời chớp động, kinh phong nổi dậy ào ào, quái điều cất mình bay lên, thoáng chốc, đã khuất dạng phía trên cốc.

Trời lại về đêm! Trời không trăng sao, nhưng mọi vật chàng đều thấy rõ như ban ngày, biết nội công đại tiến, Long Bình mừng rỡ vô cùng.

Nhìn lại thạch đỉnh, máu đã cạn khô, toàn thân sinh lực dồi dào, kỳ lạ thay chàng cảm thấy dễ chịu vô cùng không còn bị lạnh chút nào.

Vùng mình đứng dậy, tay chân chàng lúc này lạnh lẽ, cử động nhẹ nhàng cứ như biến thành một người khác vậy Chàng có biết đâu con quái điều này đã sống trên ngàn năm, máu nó tuy tanh hôi nhưng lại là một kỳ dược không gì sánh được.

Người thường chỉ cần uống một giọt cũng đủ trăm năm trường thọ, huống hồ chàng uống một lúc mấy chục ngụm. Thêm nữa chàng ngâm mình trọn ngày trong đỉnh máu, lại vận động vùng vẫy trong đó, các lỗ chân lông nở ra hút lấy chất máu quý giá ấy, chỉ một ngày một đêm đã thoát thai hoá cốt, biến thành một chàng trai tráng kiện chứ không còn là một gã thiếu niên gầy còm như mấy ngày trước đây.

Ra khỏi thạch đỉnh, phấn chấn vô cùng chàng ngửa cổ hú lên một tiếng dài vang động cả tuyết cốc, tiếng vang còn âm âm chưa dứt. Chàng đã thi triển kỹ năng leo núi men theo vách đá leo lên.

Hai tay hai chân thoăn thoắt leo lên như loài vượn, nháy mắt đã lên được mấy chục trượng mà vẫn cảm thấy không mệt mỏi chút nào. Rõ ràng chỉ qua một đêm mà công lực của chàng tăng tiến không biết bao nhiêu mà kể.

Lúc sau chàng đã leo lên đến mặt đất, quét mắt một vòng thấy cảnh vật quen thuộc, thì ra vẫn ở Hoàng Sơn, chính nơi chàng đã cùng Lưu Huy và Điều Man

công chúa quyết đấu hôm trước.

Quay đầu nhìn lại thấy tuyết cốc hun hút, sâu trên trăm trượng, bỗng thấy lạnh người, hôm trước chàng bị Điều Man công chúa đá lọt xuống đáy, vậy mà vẫn còn sống được.

Bỗng sức nhớ đến ba vị nghĩa bá. giờ này không biết đã về phương nào? Ba người đã an toàn thoát hiểm hay đã ngộ nạn dưới tay bọn cao thủ Bách Hoa Giáo rồi? Định thần quan sát khắp nơi tìm vết tích người.

Lúc này đã nửa đêm, bốn bề thanh tĩnh, Long Bình nghĩ thầm:

“Thừa lúc vắng người, hãy đi tìm ba vị bá bá rồi tính sau”. Tâm niệm vừa dứt liền tung người chạy như bay lên núi. Nguyên cước lực của chàng luyện cũng không đến nỗi kém giờ chỉ hơi vận sức, bóng cây rừng như điện xẹt chạy ngược về phía sau.

Thoáng chốc đã qua khỏi giếng nước, bắt đầu bước lên bậc đá.

Chỉ thấy nhà bếp bây giờ chỉ là đám tro tàn gạch ngói vụn thành đống. Long Bình hơi ngạc nhiên không biết ai cả gan dám đến tổng đàn Bách Hoa Giáo đốt phá.

Đang lúc đó bỗng nghe tiếng kim khí chạm nhau, nhìn về hướng phát ra tiếng động vẫn không thấy một bóng người, Long Bình nghĩ bụng:

“Rõ ràng có một trận quyết đấu đâu đây, ta thử đến đây coi có tìm thấy tung tích của ba vị nghĩa bá không”? Theo hướng tiếng động tiến tới, chốc lát đã đi được hơn mấy trượng. Lúc đầu Long Bình cứ tưởng trận kịch đấu ở trước mặt nào ngờ càng chạy chàng thấy chỗ phát ra tiếng động hãy còn xa.

Đang ngạc nhiên bỗng chàng tỉnh ngộ, thì ra công lực tăng tiến, theo đó mục lực, nhĩ lực cũng tinh tường hơn nhiều. Đang cầm cúi chạy bỗng thấy trước mặt một cánh rừng rậm rạp chắn lối đi, bất giác ngạc nhiên dừng bước.

Nguyên chàng nghe nói cánh rừng này tên gọi Bạch Cốt Lâm vốn là một cửa ải ngăn cách tổng đàn với thế giới bên ngoài.

Đường đi trong Bạch Cốt Lâm ngang dọc chi chít, ám tàng huyền cơ, nếu không rõ sự huyền diệu bên trong, lỡ lọt vào trận suốt đời không biết đường ra.

Cao thủ giang hồ bị nhốt trong rừng không biết lối ra, chết nhiều vô kể. Chỗ này chỗ nọ, xương khô thành đống, chính vì vậy mà có tên gọi Bạch Cốt Lâm.

Tiếng binh khí chạm nhau từ trong rừng truyền ra.

Long Bình định tâm vào trong để coi rõ nội tình, nhưng lại sợ lạc đường không có lối ra. Hôm trước bị lọt xuống cốc, may mắn gặp sinh cơ thoát hiểm, giờ vào trong rừng nếu có lỡ chết thì thật oan uổng lắm.

Tâm niệm chưa dứt bỗng nghe tiếng bước chân phía sau, vội lách người núp sau tảng đá nhìn ra. chàng bỗng giật mình thì ra là Lưu Huy và Điều Man công

chúa. Chỉ thấy Lưu Huy đi không được tự nhiên lắm, rõ ràng vết thương nơi chân của hắn chưa lành hẳn.

Chợt nghe Diêu Man công chúa cần nhần:

– Biết người đi chậm thế này, ta không thềm rủ người đâu!

Lưu Huy về mặt nhần nhín nói:

– Anh đã nói là anh không đi, tại em cứ rủ anh.

Diêu Man công chúa bĩu môi:

– Nếu không phải sợ người chết buồn một mình thì ta đã không rủ, người ta có lòng tốt mà người còn nói như vậy! Thôi người quay về đi, ta đi một mình được rồi!

Lưu Huy biết nàng ban đêm sợ ma nên mới kéo hắn theo, bây giờ ngược lại giờ giọng gia ân cho hắn. Tuy vậy hắn vẫn gượng cười nói:

– Việc tổ mẫu thách đấu với Cửu Đầu Điều thật ra bọn mình đã xem rồi, lần ấy chỉ thấy chạy tới chạy lui mà thôi, có đánh đấm gì đâu!

Diêu Man công chúa tiếp lời:

– Lần này người cẩn thận một chút, nhất định sẽ thấy họ thi triển võ công.

Lại nói Long Bình ẩn mình sau tảng đá. nghe Lưu Huy nói tới ba tiếng “Cửu Đầu điều” bỗng giật mình, chẳng nhẽ quái điều chín đầu cũng biết võ công? Sao lại có thể đấu với người? Đây thật là việc hiếm có trong thiên hạ. nhất định phải đi xem cho biết.

Thấy hai người chậm chậm tiến vào rừng chàng lập tức nổi gót vào theo, bởi Lưu Huy đi chậm chạp như vậy, cứ bám sát hắn thì sợ gì bị lạc trong rừng?

Thế là Long Bình cứ theo sau hai người quẹo phải quẹo trái một hồi. Bỗng thấy một ngôi nhà bằng tre có một lão bà mũi khoằm miệng nhọn, nhìn không thấy cằm đang cúi đầu nghĩ ngợi, thì ra đó là Bách Hoa giáo chủ Bách Hoa bà bà Đồng Sầu.

Có điều ngoài mục ta ra chẳng thấy quái điều chín đầu đâu cả Diêu Man công chúa nhìn thấy như vậy thở dài thất vọng hỏi:

– Bà bà. Cửu Đầu Điều đâu?

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu như chợt tỉnh cơn mê, ngẩng đầu nhìn lên thấy Diêu Man công chúa và Lưu Huy đến, liền nói:

– Con nha đầu này, thì ra hai người lại ra đây quấy phá nữa!

Vừa dứt lời, đột nhiên mục tung người lên, một cái nháy đã bay xa hơn trượng đáp xuống cạnh gốc cổ thụ sau lưng Diêu Man công chúa và Lưu Huy.

Chỉ nghe mục “Ừ” lên một tiếng kinh ngạc, thối lui hai bước, mắt mục mở to, nét mặt đầy vẻ ngạc nhiên.

Bọn Điều Man công chúa không biết việc gì rồi chạy đến xem. Dưới ánh sáng mờ, thấy một người máu me đầy mình đứng sau cây cổ thụ! Ngoài đôi mắt thần quang sáng ngời ra, toàn thân gã từ đầu đến gót chân toàn máu là máu! Điều Man công chúa trước giờ chưa thấy cảnh tượng hãi hùng như thế bao giờ, hét lên một tiếng kinh hãi, nhào vào lòng Bách Hoa bà bà kêu:

– Ma! Ma! Ma!

Tiếng kêu của Điều man công chúa làm Bách Hoa bà bà sợ hãi, trên thế gian này làm gì có ma? Mụ cất tiếng cười lạnh:

– Quân nông cuồng, trước mặt bốn giáo chủ mà dám hý vọng quỷ thần, tiếp chiêu!

Thì ra Long Bình trong lúc bất cẩn bị Bách Hoa bà bà nhìn thấy. Nhưng toàn thân chàng còn dính máu quái đản, làm Bách Hoa bà bà cũng ớn lạnh. Tuy mụ giết người vô số nhưng trước giờ chưa từng thấy một người toàn thân máu me như vậy bao giờ.

Chứng định thân lại mới biết có kẻ lạ thâm nhập vào Bạch Cốt Lâm nên vận ba thành công lực đánh ra một chiêu để thăm dò hư thực.

“Bùng”. Long Bình không kịp tránh né, hứng trọn một chưởng, té lăn mấy vòng, nhưng xem ra chàng không may bị thương, vừa đứng dậy đã quay đầu chạy thẳng Bách Hoa bà bà thấy chàng quay đầu chạy tay chân vung vút như trẻ con, cất giọng cười lạnh nói:

– Coi người chạy đi đâu cho biết, chẳng qua Bạch Cốt Lâm có thêm một bộ xương khô mà thôi!

Long Bình cầm đầu chạy một hồi, nhìn lại thấy trong rừng đường ngang lối dọc chằng chịt như mắc cạn, không còn biết đường nào là lối dẫn ra khỏi rừng nữa.

Bỗng nghe sau lưng có tiếng người đuổi theo, Long Bình thất kinh càng gia tăng cước lực, quẹo tới quẹo lui mấy lần bỗng trở về chỗ cũ, bên cạnh ngôi nhà mát lúc nãy.

Long Bình quay người lại hét lớn:

– Người muốn gì!

Nhưng phía sau nào có thấy ai.

Bỗng nghe tiếng cười ha hả phía sau:

– Dừng lại! Dừng lại đã! Ta cứ ngỡ người biết đường ra khỏi rừng, nào ngờ cứ nhắm mắt chạy bừa. Thật khiến người ta thất vọng!

Long Bình nghe tiếng nói không phải Bách Hoa bà bà chàng cảm thấy hơi yên tâm, định thân lại hỏi:

– Người là ai?

Giọng nói lúc này bỗng cất lên:

– Ta là Cửu Đầu Điều, ngươi có sợ không?

Thì ra Cửu Đầu Điều là người chớ không phải chim!

Long Bình cười nói:

– Cửu Đầu Điều thật mà ta còn không sợ huống chi ngươi là người!

Giọng nói kia cất lên:

– Rõ cuồng ngôn vọng ngữ, Cửu Đầu Điều danh chấn thiên hạ. nhà ngươi có mấy cái đầu mà nói cứng như vậy?

Long Bình cười nói:

– Ngươi không tin thì thôi, máu trên người ta là máu Cửu Đầu Điều đó!

Vừa dứt lời bỗng từ trên cây cổ thụ một bóng người sà xuống tựa như một con dơi khổng lồ, đáp trước mặt chàng. Thì ra là một hắc y lão nhân.

Chỉ thấy tóc lão xõa che khuất mặt, từ sau mớ tóc rối lộ ra hai luồng tinh quang lấp lánh như điện.

Lão ngược mũi hít hít, bỗng cất tiếng cười quái dị, hai tay nhanh như chớp chớp lấy hai vai Long Bình.

Lão cúi người le lưỡi liếm liên tục lên đầu tóc mặt mũi Long Bình.

Long Bình tưởng lão bị nhốt lâu ngày trong rừng đói quá nên bắt chàng ăn thịt, hoảng kinh vùng mạnh thoát khỏi tay lão nhảy ra xa.

Lão nhân tự xưng là Cửu Đầu Điều kinh ngạc nhìn chàng. Bỗng lão tung người lên, lần thứ hai nắm chặt tay chàng.

Long Bình thấy cử chỉ của lão khác lạ. Đoán chắc điều mình nghĩ không sai, thế là chàng vận công vào hai cánh tay vùng mạnh, lần thứ hai thoát khỏi tay đối phương, lập tức quay người tháo chạy.

Chạy được hơn chục trượng, quay đầu nhìn lại thấy lão nhân đứng ngẩn người ra lắm bầm điều gì nghe không rõ.

Thấy lão không đuổi theo, Long Bình càng khó hiểu, bất giác cũng dừng lại.

o O o